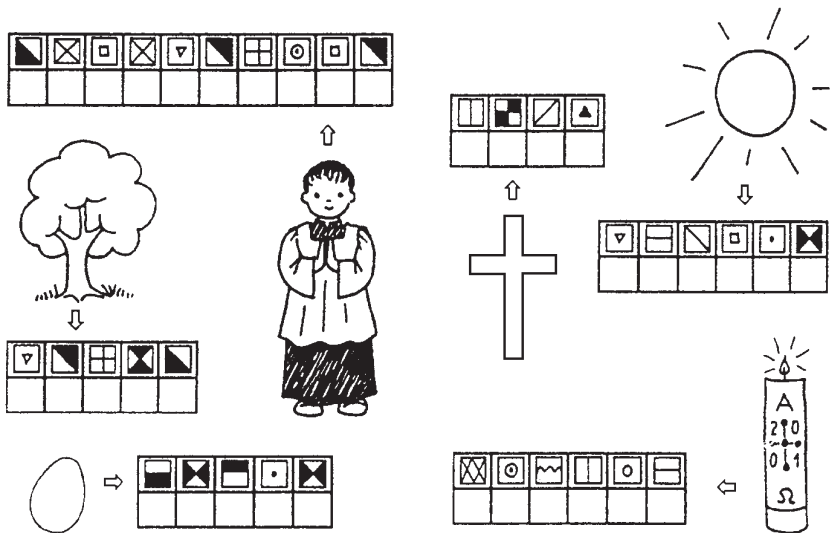

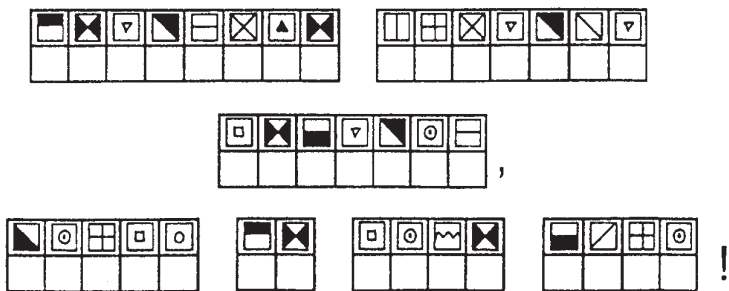
VĚŘÍME VE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Ježíšovo zmŕtvýchvstání je základním pilířem naší víry. Mnoho lidí se ho snažilo pochopit, ale je to možné pouze vírou. Tato víra má však pevné základy: svědectví apoštolů a těch, kteří se se Zmŕtvýchvstalým setkali. Svätý Pavel řekl: *(viz tajenku)*.

Vepiš názvy nakreslených věcí do připravených rámečků. Tak zjistíš, které písmeno se pod kterou značkou skrývá. Pak už bude hračkou doplnit volná políčka v tajence a větu sv. Pavla vyluštit.

TAJENKA:

TRIO - farní list, vydává Řím. kat. farní úřad sv. Mořice v Kroměříži, Stojanovo nám.5, 767 01 Kroměříž. Tel., fax: 573 338 952. E-mail kanceláře: svmorice@svmorice.net. E-mail pro příspěvky: svmorice@svmorice.net. Redakce P. Josef Říha, Vít Pořízek, Eva Šafaříková, Petr Váňa. Redakce si vyhrazuje právo na krácení nebo úpravu příspěvků v případě nutnosti.

❖ Tisk A. Michajlovič, Kroměříž, tiskárna. ❖ NEPRODEJNÉ! Copyright © 2009

TRIO

Květen 2009

Farní list farností:
sv. Mořic – Kroměříž
Hradisko u Kroměříže
Zlámanka
Zlobice

V JEDNOHO BOHA VĚŘITI BUDEŠ

Milí přátelé v Kristu,

můj příspěvek se inspiruje na jedné straně pozorováním života v Římě a na straně druhé postní liturgií, která nám nedávno znovu předložila známý text Desatera a jeho požadavek: „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.“ (*Ex* 20,3).

Už jsem si zvykl na to, že cestou do školy potkávám pravidelně – nedaleko baziliky Santa Maria Maggiore – skupinku na zemi meditujících lidí. Poslouchají bez hnutí tichou a táhlou melodií, zjevně východního původu a kolemjdoucí oslovují transparentem upevněným na jízdním kole: «Falun Dafa is Good». Je to jen jeden příklad pestrobarevné duchovní reality naší současné společnosti, ve které nechybí „apoštolové“ snad žádného náboženství – všichni přesvědčeni o tom, že jejich bůh je dobrý. Ačkoliv víme s jistotou, která je dána biblickým Zjevením, že je jen «jediný Bůh Otec, od něhož je všechno» (1Kor 8,6), jsme dnes v praxi konfrontováni s existencí mnoha bohů, když pro nic jiného, tak pro nepopíratelnou přítomnost jejich vyznavačů. To by nás mohlo dovést snadno k závěru, že v posledku hledáme všichni onoho Jediného a jen ho vzýváme pod různými jmény.

Nic proti hledání, ale tento názor mi připadá neslučitelný nejen s křesťanstvím, ale i se samotnou biblickou vírou v jediného Boha. Naslouchejme Písmu pozorně. Dříve než cokoli jiného totiž Desatero říká: Já jsem Hospodin (Jhwh). Víra v Jediného je tedy neodlučitelná od Jména, které slyšel Mojžíš poprvé na Chorebu u hořícího keře (*Ex 3,14*). První příkázání Desatera zní vlastně takto: «Nebudeš mít jiné bohy mimo mne – ne proto, že neexistují, ale protože já (Jhwh) jsem tě vyvedl z domu otroctví». Je pravda, že opravdový Bůh může být jen jeden. Jedinčnost Boha v Izraeli však nespočívá ve filosofických úvahách, ale v jistotě víry, že není kam jít jinam se obrátit s prosbou o spásu než k němu. Právě v tomto duchu volala k nebi Ester: «Pane můj, náš Králi! Ty jsi JEDINÝ. Pomoz mi, opuštěné a nemající opory leč v tobě, neboť nebezpečí je na dosah.» (*Est 4,17*).

Myslím si tedy, že je dobře, když uprostřed naší pestré barevné společnosti bude křesťan naslouchat Desateru v následujícím duchu: «Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, dříve než ses narodil poslal jsem na svět svého Syna Ježíše, aby jeho smrt na kříži byla pro tebe stálým důkazem mé blízkosti v každé tvé bolesti; jeho vzkříšením jsem pro tebe otevřel východisko z každého otroctví a z každého strachu. Když ses narodil, obklopil jsem tě veškerou starostlivostí, obdařil jsem tě inteligencí, různými schopnostmi i duchovními dary. Jako vlastního syna jsem tě živil svým slovem a svátostmi. Vyslyšel jsem tvé modlitby. Odpustil jsem ti hříchy. Zkrátka vymodeloval jsem tvou tvář, aby byla originální a jedinečná a dívám se do ní s nevýslovnou láskou. Tvoje jedinečnost pro mě nezávísí na neexistenci dalších lidí, ale jedinečně na mé osobní lásce k tobě, kterou jsem ti už tolikrát prokázal. Proto očekávám i já, že nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Já jsem Hospodin, dobře si pamatuj mé jméno.»

otec Tomáš

otec Tomáš

List z kalendáře – duben

27.4.	pondělí	19.00 hod. – setkání členů pastorační rady farnosti sv. Mořice v Děkanátním centru pro rodinu
28.4.	úterý	18.00 hod. – setkání biřmovanců a hlavně mladých s představenými a bohoslovci Kněžského semináře v Olomouci

List z kalendáře – květen

1.5.	pátek	15.00 – 17.00 hod. – svátost smíření u sv. Mořice 17.00 hod. – První májová pobožnost u sv. Mořice
2.5.	sobota	
3.5.	neděle	
4.5.	pondělí	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 17.00 hod. – příprava dětí spolu s rodiči na svátosti – učebna u sv. Mořice 18.00 hod. – příprava snoubenců na sv. manželství
5.5.	úterý	
6.5.	středa	10.20 hod. – setkání maminek s dětmi – na zahradě proboštství 16.30 hod. – biblická hodina v učebně u sv. Mořice (viz pozvánka) 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele 19.00 hod. – setkání biřmovanců ve farním klubu sv. Mořice
7.5.	čtvrtek	
8.5.	pátek	6.00 hod. – odjezd na pouť do Zlatých Hor od kostela sv. Jana Křtitele 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
9.5.	sobota	
10.5.	neděle	DEN MATEK
11.5.	pondělí	15.00 hod. – biblická hodina v PL (viz pozvánka) 16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 17.00 hod. – příprava dětí spolu s rodiči na svátosti – učebna u sv. Mořice 18.00 hod. – příprava snoubenců na sv. manželství
12.5.	úterý	
13.5.	středa	10.20 hod. – setkání maminek s dětmi – na zahradě proboštství 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele 19.00 hod. – setkání biřmovanců ve farním klubu sv. Mořice
14.5.	čtvrtek	
15.5.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
16.5.	sobota	duchovní obnova biřmovanců
17.5.	neděle	duchovní obnova biřmovanců
18.5.	pondělí	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice

mu právo zříditi na tomto území církevní hierarchii. Papež Zachariáš jej potvrdil v úřadě a chválil jeho nasazení. A papež Štěpán III. od něho bezprostředně po svém zvolení obdržel dopis, ve kterém mu vyjadřoval svou synovskou poslušnost.

Kromě této evangelizační práce neopomněl tento velký biskup zakládat také různé mužské i ženské kláštery. Bonifác měl právem za to, že práce pro evangelium musí být také přínosem k opravdové lidské kultuře. Samotný Bonifác nám zanechal významná intelektuální díla. Především svou bohatou korespondenci, která obsahuje jak pastorační, tak oficiální a soukromé listy. Přestože byl již pokročilého věku – přibližně 80 let – začal s přípravou nové evangelizační misie. Dne 5. června 754 byl napaden a zabit bandou pohanů. Ostatky biskupa mučedníka byly přeneseny do kláštera ve Fuldě, kde se jim dostalo důstojného pohřbu.

Slova, kterými žil a které hlásal, také plně sám dosvědčil až k nejvyššímu darování sebe sama v mučednictví. Byl natolik uchvácen Božím Slovem, že slyšel naléhavost a povinnost nést jej druhým i za cenu osobního rizika. Druhou, velmi důležitou zřejmostí, která vysvětluje z Bonifácova života, je jeho věrné společenství s Apoštolským stolcem, jež bylo pevným a ústředním opěrným bodem jeho misijní práce.

Bonifácovo odvážné svědectví je pro nás všechny výzvou k přijetí Božího Slova do vlastního života jako bytostného opěrného bodu a k vroucí lásce k církvi, abychom se cítili spolu zodpovědní za její budoucnost a usilovali o její jednotu s Petrovým nástupcem. Zároveň nám připomíná, že křesťanství přispívá k šíření kultury a prosazuje pokrok člověka. Je nyní na nás, abychom byli na výši tak drahocenného odkazu a nechali jej, aby přinesl plody budoucím generacím.

Sv. Žofie Římská, žila koncem 3. století, mučednice, svátek 15. května.

Sv. Žofie se narodila ve 3. století v Římě. Stala se křesťankou a za vlády císaře Diokleciána, kdy vrcholilo pronásledování křesťanů, byla tato mladá žena pro svou víru (asi roku 305) státa.

V roce 846 byly na příkaz papeže Sergiuse II. přeneseny její ostatky do kostela svatého Martina di Monti v Římě a zde uloženy pod hlavní oltář.

Žofie Římská je zobrazována s mečem a neckami - snad symbolika její smrti stětím - ale většinou ji můžeme spatřit s knihou a palmou. K Žofii se lidé modlili, aby se přimluvila a ochránila plodiny před pozdními mrazy, a také aby podpořila růst osevu na polích. Proto se doporučuje květiny umístit ven, třeba na balkon, až po 15. květnu.

Základem jména je řecké slovo sofia - přeloženo značí „moudrost“. Proto by všechny ženy toho jména - Žofie i Sofie - měly být nejen krásné, ale i moudré.

Ing. Petr Kvapilík

Uzávěrka TRIA: ČTVRTEK 21. května

Sv. Bonifác z Tarsu, žil koncem 3. století, mučedník v r. 306 v Tarsu, svátek 14. května.

Třetí „ledový světec“ svatý Bonifác, se podle legendy narodil v Římě ve 3. století. Bohatá Římanka – křesťanka - jej poslala do Tarsu v Malé Asii (dnešní Turecko), aby tam pro ni se svými druhy vyhledával ostatky mučedníků. Bonifác se do té doby o křesťanskou víru nezajímal, a tak bral cestu spíše jako povyražení. V Tarsu byl pohan Bonifác svědkem toho, jak jsou zde křesťané kruté a bez soucitu v celých zástupech veřejně pro víru mučednický zabíjení. Pod vlivem těch hrůzných zážitků se veřejně přihlásil k víře Ježíšově. Byl okamžitě uvězněn a po krutém mučení jej bičovací vhodili do vařící se smůly. Legenda říká, že jeho zděšení přátelé přinesli nakonec do Říma ostatky jenom jednoho mučedníka - Bonifáce. V Římě jej pohřbili na via Latina. To vše se mělo stát kolem roku 306.

Jméno Bonifác vychází z latinského výrazu (homo) boni fati, což lze přeložit jako „člověk dobrého osudu“, což může znamenat, že každý Bonifác je šťastlivec.

Nynější náš papež Benedikt XVI. se zmiňuje ještě o jiném mučedníku sv. **Bonifáci** (Winfridovi, svátek 5. 6.), o arcibiskupu a velkém misionáři 8. století, který šířil křesťanství ve střední Evropě, který se do dějin zapsal jako „apoštol Němců“, a který svým mučednictvím napodobil vzor svého statečného patrona, Bonifáce z Tarsu.

Narodil se v Anglii, v anglosaské rodině ve Wessexu kolem roku 675 a byl pokřtěn jménem Winfrid. Velmi mlád, přitahován mnišským ideálem, vstoupil do kláštera. Vzhledem ke značným intelektuálním schopnostem směřoval ke klidné a oslnivé kariéře vzdělance, stal se učitelem latinské gramatiky, sepsal několik pojednání a skládal také latinské básně. Asi ve třiceti letech byl vysvěcen na kněze a cítil se povolán k apoštolátu mezi pohany na kontinentu. Jeho vlast, Velká Británie, kterou evangelizovali sto let předtím benediktini pod vedením sv. Augustina, vykazovala víru tak pevnou a lásku tak vroucí, že poslala misionáře do střední Evropy, aby tam hlásali evangelium. Roku 716 se Winfrid s několika druhy vydal do Fríska (dnešní Holandsko), ale narazil tam na odpor místního vládcy, takže pokus o evangelizaci byl zmařen. Neztratil však odhodlání, vrátil se domů a za dva roky se vydal do Říma, aby se setkal s papežem Řehořem II. a přijal od něho pokyny. Podle vyprávění jednoho z životopisců jej papež „přijal s úsměvem a pohledem plným něhy“ a následující dny spolu vedli „důležité rozhovory“, načež mu papež dal nové jméno Bonifác a vybavil jej oficiálním pověřením hlásat evangelium mezi národy Německa.

Povzbuzen a potěšen papežovou podporou se Bonifác pustil do hlásání evangelia v tomto regionu, bojoval proti pohanským kultům a posiloval základy lidské a křesťanské morálky. Bonifác svou neúnavnou činností, svými organizačními schopnostmi a svým houževnatým a vlídným charakterem dosáhl velkých úspěchů.

Papež osobně vysvětlil Bonifáce na „regionálního biskupa“ – to znamená pro celé Německo a ten pak pokračoval ve svých apoštolských námáhách na územích, která mu byla svěřena, a jeho působení zasahovalo také církev v Galii. Řehoř III. jej jmenoval arcibiskupem všech germánských kmenů, poslal mu pallium a udělil

18.5.	<i>pondělí</i>	17.00 hod. – příprava dětí spolu s rodiči na svátosti – učebna u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
19.5.	<i>úterý</i>	
20.5.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi – na zahradě proboštství 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele 19.00 hod. – setkání biřmovanců ve farním klubu sv. Mořice
21.5.	<i>čtvrtek</i>	14.30 hod. – setkání seniorů ve farním klubu u sv. Mořice
22.5.	<i>pátek</i>	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
23.5.	<i>sobota</i>	12.00 hod. – odjezd na pouť mužů do Znojma a Tasovic od kostela sv. Jana Křtitele
24.5.	<i>neděle</i>	
25.5.	<i>pondělí</i>	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 17.00 hod. – příprava dětí spolu s rodiči na svátosti – učebna u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
26.5.	<i>úterý</i>	
27.5.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi – na zahradě proboštství 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele 19.00 hod. – setkání biřmovanců ve farním klubu sv. Mořice
28.5.	<i>čtvrtek</i>	pouť ke cti P. Marie na Sv. Hostýn
29.5.	<i>pátek</i>	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
30.5.	<i>sobota</i>	6.00 hod. – odjezd na duchovní obnovu do Koclířova od kostela sv. Jana Křtitele dopoledne – brigáda mužů na proboštství
31.5.	<i>neděle</i>	slavnost seslání Ducha sv. – sbírka na církevní školství

List z kalendáře – Hradisko, Zlámanka, Zlobice

- ❖ **3.5. neděle** - 14.00 hod. - adorace v kostele v Hradisku
- ❖ **3.5. neděle** - 8.30 hod. – poutní mše sv. ke cti sv. Floriána na Újezdsku
- ❖ **7.5. čtvrtek** - dopoledne – návštěva nemocných v Hradisku

Poutní slavnosti:

- ❖ **4.5. pondělí** - 18.00 hod. – poutní mše sv. ke cti sv. Floriána v Miňůvkách
- ❖ **31.5. neděle** - 9.15 hod. – poutní mše sv. v Bezměrově u zvonice

Připravujeme:

- ❖ **7.6. neděle - 9.15 hod.** – poutní mše sv. v Měručkách u kapličky
- ❖ **11.6. čtvrtek - 19.00 hod.** – slavnost Těla a Krve Páně v Hradisku
- ❖ **14.6. neděle - 8.00 hod.!!!** – slavnost “Božího Těla” ve Lhotce, průvod do Zlámanky
- ❖ **14.6. neděle - 9.15 hod.** – poutní mše sv. v Lutopecnách
- ❖ **28.6. neděle - 9.15 hod.** – poutní mše sv. ke cti sv. Jana Křtitele v Miňůvkách za farníky z Postoupek

Májové pobožnosti

Měsíc květen patří májovým pobožnostem. Krásné májové podvečery využijme k setkání v našich kapličkách a u zvonic našich obcí. Ke společným modlitbám s P. Marií, písním a duchovnímu povzbuzení pozvěme své sousedy a také děti.

Pouť mužů našich farností ke cti sv. Klementa Maria Hofbauera a k životnímu jubileu kostelníka Jana Pavlíčka připravujeme na sobotu 23. května 2009 s tímto programem:

- 12.00 hod. – odjezd z Kroměříže od kostela sv. Jana Křtitele, možnost zastávky v obcích Hradisko a Zlobice
 - 14.00 hod. – návštěva archivního vinného sklepa kláštera ve Znojme a mariánského poutního místa Hluboké Mašůvky
 - 17.00 hod. – účast na pouti pekařů a cukrářů z ČR a Rakouska, slavnostní mše sv. ke 100. výročí svatořečení sv. Klementa Hofbauera v Tasovicích
 - 20.00 hod. – společná večeře
 - 24.00 hod. – předpokládaný návrat
- Hlaste se osobně nebo telefonicky (tel. 573 338 952) ve farní kanceláři sv. Mořice v Kroměříži.

Pouť ke cti P. Marie na Sv. Hostýn

– pro všechny farníky z Hradiska, Zlobice a Zlámanky - se uskuteční
ve čtvrtek 28. května 2009.

Odjezdy autobusu v 7.30 hod. ze zastávek ČSAD.

Pozvánka

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu**, která bude **ve středu 6.5.2009 v 16.30 hod.** v učebně u sv. Mořice.

Téma: První a druhý list Timoteovi a list Titovi

Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše.

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.

2 Tim 3.15 - 17

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu** s modlitbou, která bude v Psychiatrické léčebně **v pondělí 11.5.2009 v 15.00 hod.** v kostele sv. Cyrila a Metoděje.

Téma: Jak číst a rozumět Písmu sv.

Nyní vidíme jako v hádance, potom však uzříme v tváři v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. 1. Kor. 13,12

O všech lidech všech dob platí, že biblickou zvěst chápou jen částečně. Boží Slovo však platí pro všechny doby a všechny poměry.

Cit. úvod Bible Čs. ekum. překlad.

MUDr. Pořízek Bohuslav

Sv. Servác (Servatius), biskup ve 4. stol., zemřel 13.5.384 v Maastrichtu, svátek 13. května.

Pocházel pravděpodobně z Arménie. Zprvu žil světským životem a knězem se stal až později. V roce 335 se seznámil se sv. Atanášem Alexandrijským, učitelem církve, v Trevíru, který tam byl ve vyhnanství, a stali se přáteli. Kolem roku 340 byl Servác jmenován biskupem v Tongernu (Tongres) v Belgii. Účastnil se četných synod, např. v Sardice (v dnešní Sofii, v r. 343), v Thrácii po boku Atanáše (r. 343-344); v Rimini (r. 359). Na těchto synodách horlivě obhajoval katolickou víru proti arianismu. Také byl řazen mezi nejrozhodnější odpůrce arianismu. Sv. Atanáš ve spise „Obrana proti Ariánům“ z r. 346 vyjmenovává 282 biskupů, kteří ho podporovali v boji proti arianismu. Na sedmém místě tam uvádí Serváce. Blud arianismu popíral božství Pána Ježíše Krista.

Národy střední a západní Evropy tou dobou trpěly divokými nájezdy pohanských Hunů. Biskup Servác předvídal hrozící nebezpečí i pro jeho vlažnou diecézi. Své svěřené stádo stále napomínal k pokání a snažil se alespoň sám konat kající skutky a být co nejhorlivější v modlitbách za svou diecézi. Z toho důvodu konal také pouť do Říma, chtěl na hrobech apoštolů vyprosit potřebné milosti pro svou diecézi.

Legendární vyprávění o této pouti uvádí, že orel s rozpjatými křídly mu na této cestě při odpočinku poskytoval stín, a tak se dostal mezi jeho atributy. V Římě se po tři dny postil a setrval na Petrově hrobě, kde nakonec prý usnul a ve snu uviděl Petra, který ho upozornil na velkou hříšnost katolíků v Galii i v sousedních zemích, kde pro svou hříšnost budou vydáni v moc nepřátelských pohanů. Jemu samému bylo přislíbeno zemřít ještě před vpádem Hunů.

Smutný se vrátil za svými svěřenci, aby jim oznámil hrozící trest a znovu je vyzval ke kajícímu životu. Pak odešel do Maastrichtu v Holandsku, kde chtěl být pohřben a předem si připravil hrob. Jiná tradice říká, že Servác zemřel mučednickou smrtí. Servác je většinou znázorňován v biskupském oděvu, často s brýlemi a knihou jako znaky učenosti, někdy také s berlou a klíči. I dřeváky jsou k němu občas přidávány, neboť podle legendy byl vrahem zabit takovou botou.

Jeho hrob byl po jeho smrti oslaven divy a snad v roce 564 byl už nad ním vystavěn chrám. A posvěcení nového, většího poutního chrámu, je uváděno r. 1039. Ten stojí jako nejstarší v Holandsku a jediný nad hrobem světce v této zemi. V r. 1372 tam Karel IV. získal částku z ostatků sv. Serváce pro svatovítský chrám v Praze. V r. 1496 přišlo přes 100 tisíc poutníků na maastrichtské Servácovy slavnosti.

přesvědčení a zůstanu křesťanem až do smrti.“ Císař mladého Pankráce, snad syna jednoho ze svých blízkých přátel, naléhavě nabádal k odmítnutí křesťanské víry. Pankrác, věrný jedinému, skutečnému a dokonalému živému všemohoucímu Bohu, však rozhodně odmítl a ještě císaři statečně vyčetl uctívání nemravných pohanských bohů. Pohané žasli nad odvahou mladíka a prý říkali: „Hle i děti opovrhují bohy.“ Síla jeho přesvědčení a věrnosti je vybízela k úvaze o důvodech jeho křesťanské víry. Panský císař, zostuzen jeho směle pravdivou, rozhodnou řečí, byl uražen a rozhněván, takže dal nakonec mladíka Pankráce sťat na okraji tehdejšího Říma, na Via Aurelia. 12. května ho jakási zbožná žena Octavilla tajně pohřbila, asi na svém blízkém statku. Podle sbírky papežských životopisů, Liber pontificalis, nechal papež Symmachus (498-514) na počátku 6. století, kolem r. 500, za hradbami Říma na Via Aurelia, vystavět statečně věrnému mučedníku sv. Pankráci nad jeho hrobem baziliku.

Legenda o umučení sv. Pankráce byla sepsána asi v 6. nebo v 7. století a uvádí, že Pankrác dal císaři velmi smělou odpověď: „Tví bozi, které mě nutíš uctívat, páchali zločiny, měli poměr s rodnými sestrami a vztáhli ruku na své rodiče. Mít takové sluhý, nechal bys je popravit; takové bohy se ctít nestydíš?“ – tak aspoň praví legenda.

Nejstarší zmínky o svátku sv. Pankráce se však nachází již v Jeronýmově martyrologiu (431-450), gelasianském sakramentáři (patrně ze 6. století) a gregoriánském sakramentáři (715-731). Svátek sv. Pankráce je shodně uveden na den 12. května. Ve sbírce papežských životopisů Liber pontificalis se uvádí, že po skonu papeže Virgilia (537-555) šel jeho nástupce, budoucí papež Pelagius (556-561), před svým dosazením na Apoštolský stolec, ke hrobu sv. Pankráce, aby se zde očistil ze spoluviny na jeho smrti. Toto je první doklad o uctívání světce jako mstitele křivé přísahy. Pankrác je totiž uváděn jako ochránce věrného zachování přísahy. A přísahy učiněné v chrámu nad jeho hrobem jsou brány za obzvlášť posvátné. V Římě se také stalo zvykem, že novokřtěnci na Bílou sobotu odkládali své bílé šaty na jeho hrob a křestním slibem se veřejně hlásili ke Kristu.

Již od druhé poloviny 6. století se pankrácký kult šířil Itálií a přilehlými zeměmi. Papež Pelagius II. (579-590) poslal relikvie sv. Pankráce do Francie, do Marseille. Jeho následovník papež Řehoř Veliký (590-604) účtu ke sv. Pankráci obzvláště propagoval. Jako první kázal na svátek sv. Pankráce nad světcovým hrobem a částečné Pankrácovy ostatky daroval do Neapole, Mesiny, Milána i anglického Canterbury. Další papežové se rovněž zasloužili o šíření úcty ke sv. Pankráci, zejména do Francie a Anglie. Do německých zemí se však prokazatelně dostal až na konci 9. století. Král Arnulf Korutanský roku 896 přitáhl k hradbám Říma a se svým vojskem rozbil ležení u kostela sv. Pankráce. Poté, co město dobyl, jej papež Formosus (891-896) korunoval na císaře a daroval mu relikvii sv. Pankráce. Císař ostatek uložil ve své kapli na falci v bavorském Rodingu poblíž Šumavy. Odtud se dále šíří úcta ke sv. Pankráci po Německu.

První zmínka o přítomnosti relikvií sv. Pankráce v Čechách se váže až k roku 1095. Podle Mnicha sázavského je do kaple v levé straně kostela Sázavského kláštera vložil tehdejší biskup Kosmas. Je možné, že jejich zisk souvisel až s kající cestou opata Božetěcha do Říma, ale není vyloučeno, že se do Čech dostaly již při dřívějších cestách českých diplomatů k papežskému dvoru.

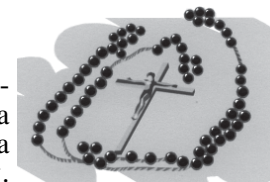
FATIMA NAŠE NADĚJE – ROK 2009 25 LET OD ZASVĚCENÍ RUSKA A CELÉHO SVĚTA NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE FATIMSKÉ

**REGIONÁLNÍ POUŤ NOVÉNY V KOCLÍŘOVĚ
pro region KROMĚŘÍŽ, HOLEŠOV, ZLÍN, PŘEROV**

KOCLÍŘOV – sobota 30. května 2009

Pravidelný program poutní novény v Koclířově:

- * **9.00 hod.** Slavnostní zahájení - uvítání poutníků společnou modlitbou růžence za církve a vlast
Přestávka – občerstvení
- * **10.00 hod.** Výklad a společná modlitba zasvěcení Ruska a světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v Římě 25.3.1984 a připomenutí významu sv. růžence a hnědého škapulíře
- * **11.00 hod.** **Mše sv. na úmysly poutníků**
Polední přestávka - oběd v restauraci Fatima
- * **13.30 hod.** „Fatima - naše naděje“
- * **15.00 hod.** Společenské setkání – káva - občerstvení ve Dvorní kavárně - prohlídka areálu, Memoriálu Fatimy, památníku biskupa Hloucha a zakončení v poutním chrámu sv. Jakuba a sv. Filomény, Te Deum s možností osobního přijetí růžence a hnědého škapulíře

**Odjezd autobusu 30.5.2009 v 6.00 hod. od kostela sv. Jana Křtitele
v Kroměříži.**

Hlaste se osobně nebo telefonicky (tel. 573 338 952) ve farní kanceláři
sv. Mořice v Kroměříži se zálohou 100 Kč.

PODĚKOVÁNÍ

V „Denní modlitbě Apoštolátu“ se modlíme v měsíci dubnu na misijní úmysl: „Aby křesťané, kteří působí v oblastech, kde jsou životní podmínky chudých, slabých, žen a dětí nejtragičtější, byli znamením naděje díky jejich odvážnému svědectví evangelium solidarity a lásky. „Dobrořečím Bohu za všechny, kteří tuto modlitbu naplňují skutky. Dobrořečím Bohu za všechny, kteří se v postní době zúčastnili misijních dělen, obětovali svůj čas, využili svou tvořivost a přiložili ruku k dílu. Dobrořečím Bohu za všechny, kdo toto dílo podpořili modlitbou nebo finančně. Dobrořečím Bohu za „Papežské misijní dílo dětí“, které spojuje děti v upřímné víře a tvořivé lásce a umožňuje jim spolupodílet se na Božím království. Velký dík patří paní Gabriele Čechové - vedoucí výtvarnici, kterou naše činnost zaujala a všechno zajistila. Pod jejím vedením jsme strávili požehnaný čas a přiučili se zajímavým věcem. Bohu díky za všechny zúčastněné, kteří tímto způsobem projeví svou solidaritu a lásku.

Částka 6.865 Kč bude zaslána na Papežské Misijní Dílo Děti.

Jana Štanglicová

Katolická charismatická konference

se letos koná ve dnech 8. – 12. července, opět v Brně na výstavišti BVV.

Motto: „*Vzchopte se, nebojte se...*“ (Mt 14,27).

Kromě našich známých osobností (sestra Veronika, V. Kodet, A. Opatrný, J. Černý, K. Lachmanová, J. Zeman, S. Juránek, H. Pinknerová) budou přednášet také Charles a Sua Whiteheadovi (Charles je autor knížky Letnice jsou pro život), před třiceti lety Duchem svatým obrácený pár, věnující svůj život naplno obnově církve.

Veškerý program je na <http://konference.cho.cz>. Informace a přihlášky buď na telefonu 777 087 736 (17 – 19 hodin) nebo na www.cho.cz. Přihlášku je možné použít jak pro jednotlivce, tak pro skupinu, nelze si je ale kopírovat kvůli obsaženému variabilnímu symbolu odlišnému pro každého odesilatele. Je sice možné přihlašovat se až do konce června, ale je lepší si své rozhodnutí pojistit mnohem dřív, jako jeden z pevných bodů letošních prázdnin.

Kristus žije, smrt nad ním už nemá vládu.

Prošli jsme velikonoční branou ze smrti do života. Pokolikáté už jsme zažili ty hodiny přerodu v nás samotných. Bolest, slabost, nemoci, samota, bezmoc všude, kam se rozhlédneme, jsou ve dnech Svatého týdne jakoby trvalým znamením lidské existence. A tichý Kristus s námi, zatímco my udatně říkáme, že jsme my s Ním, na Jeho křížové cestě. Na dně našeho srdce se tetelí obava z výbuchu dalšího gejzíru obrovského zla někde kolem a ještě za touto obavou o kousek hlouběji se choulí naděje, že Bůh, Otec, teď tolik vzdálený snad přece ví ..., a tak zkoušíme znovu a znovu trpělivě čekat, ale už v tom není žádná vychloubačská síla, už je to jen přežívání od minuty k minutě, od dneška k zítřku. Celý měsíc někdy uběhne docela rychle, a pak stačí několik dní, které se nedají unést, a najednou to vypadá, že se zastavil čas a věčnost se rozhodla nás rozdrtit svou tíhou. A tehdy, když přiznám, že už snad ani nejsem, když ztratím nad vším moc a přestává mi to vadit, docela zřetelně vnímám, že někdo Živý jedná za mě, že dotahuje nedořešené, že jsme poponášeni velmi ohleduplně a něžně směrem k budoucnosti. Mnohokrát se tento pocit znásobuje během Velkopáteční noci, noci navenek tak tiché, jakoby ustal každý pohyb ve vesmíru. Ovšem uvnitř toho zdánlivého ticha probíhají skutečnosti tak intenzívní, tak přerodné, v toliké mnohotvárnosti, že žádný režisér by nedokázal lidskými silami vytvořit podobně strhující dílo, v němž by se divák stal zároveň platným aktérem. Tady, v tomto okamžiku začíná proměna: už se nesnažíme chápat, o co jde, ale učíme se souhlasit a nic nás to nestojí. Souhlas přichází sám od sebe, nadšený, vše prostupující. Kristovo „Ano“, na Kalvárii takto k naprosté dokonalosti přivedené Mariino „Fiat“, je skrze jeho poslední výdech vyslané k nám. Prostupuje nás zvláštní teplo, tiché nadšení, které nemá konkrétní cíl.

Prostě jen tak existuje, je to příslib věčného štěstí.

Ani tu druhou, slavnou noc nelze chápat, nelze stíhat, lidská únava, shon otupí smysly a mezitím plynou texty, zpěvy, září světla, zní zvony. „Já osobně bych dnes vůbec nic nedokázal vzkřísit“, marně hledá člověk sílu k výbuchu nadšení. „Pane, dokonči ve mně prosím, cos započal“.

A pak je tu nedělní ráno. Nyní se vše proměnilo. Během mého spánku mě někdo

přeskládal, uvnitř přerovnal. Pán vstal z mrtvých. Kdo v noci bez mé spolupráce posunul tuto větu na první místo mých myšlenek? Jako by mi někdo dal do ruky obrovský zářící reflektor, před kterým prchají veškeré stíny, v jehož světle byly staré skutečnosti přerovnány a tím ztratily svůj dolů strhující magnetismus. Jako bychom vystoupili na vysokou horu a daleko dole, drobné, pestré a uspořádané jako malé horské vesničky, vidíme věci, které nás předtím ovíjely a dusily. Kristus vstal z mrtvých. Ne že tenkrát, ale teď a tady, a bude se zjevnovat, protože ví, že znovu potřebujeme setkání s Živým.

Bez zásluh jsme přijali dar hodný nejvyššího Krále. Jeho cenu budeme poznávat v čase všedních dnů, které jsou před námi. Kéž se stávají slavnostmi díkyvdání.

Eva B.

*** Svatí na květen ***

Období mezi 10. až 14. květnem bývá označováno jako období zmrzlíků, studených svatých, ledováků, ledových mužů a podobně. Lidová pořekadla bývají: Pankrác, Servác, Bonifác jsou ledoví muži, Žofie jejich kuchařka; odtud již studeno neškodí. Svatí Pankráci, Serváci a Bonifáci, Vás se bojí všichni sedláci. Před Servácem není léta, po Serváci s mrazy veta. Pankrác, Servác, Bonifác, ledoví bratři, přinesou chladna, jak se patří. Pankrác, Servác, Bonifác – ledoví muži, spalují mrazem ovoce i růži. Déšť, jež Mamert, Pankrác, Servác kuje, rád se v celém létě opakuje. Je dobré si tyto „obávané“ svaté poněkud přiblížit.

Svatý Pankrác, (Pancratius), křesťanský mučedník z přelomu 3. a 4. století, svátek 12. května.

Podle nejznámější verze životopisu se sv. Pankrác narodil v Synnadě v maloasijské Frýgii, tedy v dnešním Turecku, jako syn ve vznešené pohanské rodině, která se přistěhovala z Říma. Mladý Pankrác brzy ztratil oba rodiče. Takže pak s bratrem svého zesnulého otce, svým strýcem Dionýsiem, odešel do Itálie k Římu, na strýcův statek u Centumcellae (dnešní Civitavecchia). Tento strýc se stal jeho pečlivým vychovatelem.

V Římě prý měl Pankrác nějaké dědictví, protože rodiče odtud pocházeli, a strýc předpokládal, že mu tam zajistí i lepší vzdělání. Ubytování našli údajně na Coeliu, jednom z římských vrchů a v sousedství místa, kde se scházeli křesťané s papežem Marcelínem. Pankrác se svým strýcem Dionýsiem projeví zájem zjistit více o náboženství, které vychovává velmi dobré lidi a přitom je krutě stíháno a obrátili se na křesťanství. Sám papež je prý seznámil s vírou v Krista, připravil je na křest a tuto svátost jim udělil.

Nedaleko jejich statku se během pronásledování křesťanů ukrýval papež Kornelius (251-253) či papež Caius (283-296). Strýc Dionýsius brzy po svém křtu zemřel přirozenou smrtí. Útočiště křesťanů přitáhlo pozornost udavačů a státní správy. Mladý, takřka patnáctiletý Pankrác byl během pronásledování křesťanů zajat a předveden přímo před císaře Valeriána (253-260) či Diokleciána (303-305). Císař měl zájem na změně Pankrácova přesvědčení, poukazoval na zdánlivou bláhovost nechat se svést křesťany, jejichž náboženství bude určitě brzy zlikvidováno. Asi čtrnáctiletý Pankrác prý odpověděl: „Stal jsem se křesťanem z